

Poate fi un om drept înaintea lui Dumnezeu?

illbehonest.com/romana

Charles Leiter

Aici întâlnim singurul și cel mai mare obstacol în calea mântuirii omenirii: *Cum poate un Judecător absolut drept și neprihănit să justifice (n.t. declare neprihănit) un criminal vinovat și deja condamnat? Cum poate un om să scape de pedeapsa iadului? Dumnezeu însuși ne spune că: „Cel ce iartă pe vinovat și osândește pe cel nevinovat, sunt amândoi o scârbă înaintea Domnului” (Proverbe 17:15). Să presupunem că un tată vine acasă și își găsește familia ucisă. După o urmărire aprigă a asasinului, reușește în cele din urmă să-l prindă. Când criminalul apare în fața judecătorului, el este găsit vinovat de această crimă, fără urmă de îndoială. Dar când vine momentul pronunțării sentinței, judecătorul face următoarea declarație: „Acest om a comis o crimă îngrozitoare, dar eu sunt un judecător foarte iubitor și hotărâsc să-l declar nevinovat. Mai mult de atât, îl declar fără nici o vină (neprihănit) în fața legii!” Un astfel de judecător ar fi considerat pe drept cuvânt, un criminal la fel de vinovat ca și cel care a comis crimele! El a „iertat pe cel vinovat” și este „o scârbă înaintea Domnului”.*

Dacă acest lucru este adevărat despre dreptatea umană, cu cât mai mult se aplică acesta la dreptatea lui Dumnezeu? Cum pot fiii lui Adam, vinovați și pângăriți, să spere vreodată că vor putea înfrunta pe Dumnezeu, Judecătorul drept al universului? Cum poate Dumnezeu să „justifice pe cei păcătoși”, fără să devină o scârbă înaintea Lui Însuși? „Pe cine zice celui rău: ‚Tu ești bun!’ îl blestemă popoarele, și-l urâsc neamurile” (Proverbe 24:24). Cum poate Dumnezeu să zică unor păcătoși ca noi: „Sunteți neprihăniți,” fără să-și compromită propriul caracter? Cum poate Dumnezeu să ne salveze de *El însuși*, și de dreptatea și neprihănirea Lui?

Această dilemă a creat multă suferință pentru oamenii sensibili la vinovăție. A fost o mare problemă pentru patriarhul Iov: „Și cum ar putea omul să-și scoată dreptate înaintea lui Dumnezeu? Dacă ar voi să se certe cu El, din o mie de lucruri n-ar putea să răspundă la unul singur” (Iov 9:2-3) „Ce este omul ca să fie curat? Și poate cel născut din femeie să fie *fără prihană*? Dacă n-are încredere Dumnezeu în sfinții Săi, dacă nici cerurile nu sunt curate înaintea Lui, cu cât mai puțin ființa urâcioasă și stricată – omul, care bea nelegiuirea ca apa!” (Iov 15:14-16). „Cum ar putea *omul* să fie fără vină înaintea lui *Dumnezeu*? Cum ar putea cel născut din femeie să fie curat? Iată, în ochii Lui nici luna nu este strălucitoare, și stelele nu sunt curate înaintea Lui; cu cât mai puțin omul, care nu este decât un vierme, fiul omului, care nu este decât un viermișor!” (Iov 25:4-6)

Nimeni nu simte forța acestei dileme mai mult decât păcătosul care se pocăiește. El știe că merită să meargă în iad. S-a întâmplat de mai multe ori ca un criminal să se predea autorităților pentru a se face dreptate, pentru că nu mai putea trăi cu sentimentul de vinovăție. Păcătoșii care se pocăiesc știu că *merită* să fie pedepsiți și că nu este *corect* să nu fie pedepsiți. Ei știu că Dumnezeu *nu poate* „să ascundă păcatele lor sub covor” și să uite de ele. Acesta este motivul pentru care inimile lor strigă: „Cum poate un Dumnezeu drept să-mi zâmbească mie? Cum poate fi îndepărtată această *povară a vinovăției*? Cum *mă* poate *binecuvânta* Dumnezeu? Cum poate fi *îndreptățit* (justificat) un om ca *mine* înaintea lui Dumnezeu?”

Imputarea

Există un singur răspuns la această dilemă. Cineva trebuie să *plătească* pentru păcatele celui păcătos. Dreptatea trebuie satisfăcută. Va fi satisfăcută fie prin suferința eternă a păcătosului în iad, fie prin plata făcută de altcineva în locul lui.

Minunea a avut loc! Acel „Altcineva” a venit! Domnul Isus Hristos „*a purtat păcatele noastre* în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2:24). „Totuși, El suferințele *noastre* le-a purtat, și durerile *noastre* le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele *noastre*, zdrobit pentru fărădelegile *noastre*. Pedepsa care *ne* dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor *Lui* suntem tămăduiți” (Isaia 53:4-5)

Cum are loc această mare tranzacție? Pentru a înțelege, trebuie să studiem verbul „a imputa”. Acesta este tradus prin următoarele verbe: „a socoti”, „a număra în rândul celor”, „a considera” și „a atribui”. Putem să înțelegem ce înseamnă uitându-ne la epistola lui Pavel către Filimon, în care îi vorbește despre întoarcerea robului său, Onisim: „Dacă mă socotești dar ca prieten al tău, primește-l ca pe mine însumi. Și dacă ți-a adus vreo vătămare sau îți este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea” (Filimon 17-18). Pavel îi spune lui Filimon „să pună în socoteala lui” [adică „să îi atribue lui”] (lit. „să-i impute”), orice datorie pe care ar avea-o Onisim față de Filimon. Această datorie nu era de fapt a lui Pavel, dar el *a luat-o asupra lui* de bună voie și a fost trecută în contul lui.

Acest verb și toate celelalte sinonime ale lui sunt folosite cu privire la *păcat*. De exemplu, Biblia spune că „păcatul nu este *ținut în seamă* („nu ne este imputat”) câtă vreme nu este o lege” (Romani 5:13). Din nou, în Romani capitolul 4, Pavel spune: „Pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire. Tot astfel și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte îl socotește neprihănit (ii impută neprihănirea). ‚Ferice’, zice el, ‚de acela ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă (n. trad. „nu-i este imputat”) păcatul!” (Romani 4:5-8) Ce tranzacție glorioasă! Păcatele noastre *nu* ne sunt imputate [n. trad. „atribuite”] nouă, pentru că *I-au fost imputate lui Hristos și, acceptându-le ca și cum ar fi fost datorii Lui*, El a plătit prețul deplin pentru ele.

Vedem aceeași realitate în Vechiul Testament unde se vorbește despre „purtarea păcatelor”. Cu ocazia Zilei Ispășirii, doi țapi erau sacrificați – unul își dădea sângele ca jertfă de ispășire (Leviticul 16:16), celălalt (viu) era alungat în pustiu, purtând departe păcatele poporului (Leviticul 16:22). „Aaron să ia țapul care a ieșit la sorți pentru Domnul, și să-l aducă jertfă de ispășire. Iar țapul care a ieșit la sorți pentru Azazel, să fie pus viu înaintea Domnului, ca să slujească pentru facerea ispășirii, și să i se dea drumul în pustie pentru Azazel” (Leviticul 16:9-10) Dumnezeu folosește aici doi țapi pentru a ne învăța un singur adevăr despre jertfa de ispășire a Domnului Isus Hristos. Pe de o parte, El *moare pentru păcatele noastre*, iar pe de altă parte – ca rezultat al morții Sale – El *indepartează în mod eficace păcatele noastre* din prezența lui Dumnezeu.

Observați realitatea glorioasă a imputării prezentată aici! „Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu, și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; *să le pună pe capul țapului*, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care va avea însărcinarea

aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărâdelegile lor într-un pământ pustit; în pustie să-i dea drumul” (Leviticul 16:21-22). Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem fiecare dintre noi este următoarea: „Am pus eu mâna credinței peste Domnul Isus Hristos și l-am dat Lui păcatele mele pentru a fi duse într-un pământ pustiu?”

*Tot sângele animalelor
Vărsat pe altarele evreilor
Conștiinței vinovate pace nu poate da,
Nici pata n-o poate spăla.
Dar Hristos, Mielul divin
Ne poartă toate păcatele
O jertfă mai nobilă
Și-un sânge mai scump decât orice.
Prin credință îmi pun și eu mâna
Pe capul Tău scump
Stând vinovat 'nainte ta
Mărturisind păcatul greu.
Isaac Watts*

În locul nostru a murit altcineva! „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui *nelegiuirea noastră a tuturor*” (Isaia 53:6). Aceasta este calea prin care, în curtea cerească de judecată, un Dumnezeu drept *justifică* niște criminali recidiviști. El deschide cartea (registru) și vede că datoria noastră l-a fost imputată Fiului Său preaiubit. Mai mult de atât, El vede că datoria a fost *plătită pe deplin* de Fiul Său. Aleluia! Dumnezeu, în marea Lui dragoste (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:9-10), a creat o cale prin care să ne salveze de El Însuși și de propria-I dreptate! Și a făcut-o dându-L pe singurul Lui Fiu să moară în locul nostru.

Esența Evangheliei

Aceste realități reprezintă esența Evangheliei. Ele sunt expuse de apostolul Pavel, în Romani 3:21-26, un pasaj destul de complex, care devine clar dacă înțelegem semnificația imputării discutate mai sus:

„Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre care mărturisesc Legea și proorocii – și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.”

Aici Pavel declară că Hristos a murit ca să plătească datoria pentru păcatele noastre, pentru ca Dumnezeu să „socotească neprihăniți” (justifice) pe păcătoși și, în același timp, să rămână El însuși „neprihănit” (drept). Pe tot

parcursul Vechiului Testament, păcatele lor erau „trecute mai departe”, plata pentru vina lor fiind transmisă de la un an la altul, până când avea să vină Mielul a cărui moarte putea cu adevărat îndepărta păcatele (Evrei 9:15). În tot acest timp, se părea că Dumnezeu era nedrept pentru că justifica oameni ca Avraam și David, fără ca dreptatea să fie cu adevărat satisfăcută. De aceea, a fost necesar ca Hristos să moară „public”, demonstrând deschis, în văzul tuturor, neprihănirea lui Dumnezeu, satisfăcând pe deplin dreptatea prin pedepsirea păcatului pe cruce. În acest sens, Hristos a murit, nu doar pentru a îndreptăți oamenii, ci și pentru a arăta dreptatea lui Dumnezeu! Moartea Lui pe cruce a arătat și a demonstrat dreptatea absolută a lui Dumnezeu în faptul că justifică pe copiii Lui. Ca „jertfă de ispășire” [i.e. un sacrificiu care îndepărtează mânia] pentru păcatele noastre, Hristos îndepărtează de la noi mânia lui Dumnezeu în calitatea Lui de Judecător. „Suntem socotiți neprihăniți fără plată” (justificarea *nu ne costă* nimic pe noi), „prin răscumpărarea care este în Hristos Isus” (justificarea noastră este *foarte costisitoare* pentru Dumnezeu). Suntem justificați primind „darul neprihănirii” (Romani 5:17), „chiar neprihănirea lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus” (Romani 3:22).

Dar tu, mai porți încă povara păcatelor și vinovăției tale? Ești tu încă sub mânia lui Dumnezeu? „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29) „Există un izvor pentru păcat și necurăție” (Zaharia 13:1). „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu ne curăță de orice păcat” (1 Ioan 1:7). Oricât de mari ar fi păcatele tale, ele nu sunt nimic în comparație cu valoarea infinită a sângelui lui Hristos! (1 Petru 1:18-19; Faptele Apostolilor 20:28) „Unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:20). Vino la El! El te invită și-ți poruncește să vii. Nu trebuie să-ți fie teamă că acest lucru ar însemna o prea mare îndrăzneală din partea ta: „Și celui ce-i este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată” (Apocalipsa 22:17; Matei 11:28). Vino la El! Ia apa vieții! Aruncă asupra Lui toate păcatele tale și încrede-te în El ca să ți le poarte. „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit” (Faptele Apostolilor 16:31).

Fragment din cartea: [Justificare și Regenerare](#)

<http://illbehonest.com/romana/poate-fi-un-om-drept-inaintea-lui-dumnezeu>